

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 581/2020-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti City-Arena a. s., Kapitulská 5, Trnava, IČO 46 682 848, zastúpenej advokátskou kanceláriou SOPKO LEGAL s. r. o., Paulínska 24, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Sopko, LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 31 Cob 56/2019-69 z 26. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti City-Arena a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti City-Arena a. s., Kapitulská 5,

Trnava, IČO 46 682 848 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 31 Cob 56/2019-69 z 26. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že v konaní začatom na základe vzájomnej žaloby sťažovateľky (žalobkyne), ktorou sa proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) domáhala zaplata sumy 32 036 851 € s príslušenstvom, Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) prvým výrokom rozsudku č. k. 39 C 39/2018-20 z 8. januára 2019 rozhodol, že konanie zastavuje v dôsledku spät'vzatia žaloby, ku ktorému došlo skôr, než sa začalo predbežné prejedanie sporu alebo pojednávania, resp. ešte pred doručením žaloby žalovanému.

2.1 Druhým výrokom uvedeného rozsudku okresný súd podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Okresný súd dospel k záveru, že žalovaný zavinil podanie vzájomnej žaloby sťažovateľkou a zastavenie tohto konania tým, že podal žalobu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 39 C 30/2017 o určenie vlastníckeho práva, pričom v prípade sťažovateľky išlo len o reakciu na správanie žalovaného.

3. Proti druhému výroku uvedeného rozsudku okresného súdu podal žalovaný odvolanie, v ktorom namietol, že záver o zavinení zastavenia konania žalovaným je nesprávny, že vzájomná žaloba bola podaná predčasne a neoprávnene a že takýto nárok si sťažovateľka u žalovaného nikdy neuplatnila.

4. Sťažovateľka v odvolaní k vyjadreniu žalovaného uviedla, že vzájomná žaloba bola podaná výlučne pre prípad, že by bol žalovaný úspešný v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 39 C 30/2017, v ktorom bolo súvisiacou predbežnou otázkou

posudzovanie platnosti kúpnej zmluvy. Z dôvodu opatrnosti, ak by krajský súd nevyhodnotil odvolaním napadnutý druhý výrok uznesenia okresného súdu ako zákonný, sťažovateľka navrhla, aby odvolací súd podľa § 257 CSP nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania z dôvodu hodného osobitného zreteľa, ktorým je príčinná a vecná súvislosť medzi vzájomnou žalobou sťažovateľky a žalobou žalovaného.

5. Krajský súd následne prvým výrokom napadnutého uznesenia zmenil druhý výrok uznesenia okresného súdu tak, že žalovanému priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd konštatoval, že nárok na náhradu trov konanie je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale z procesného práva, preto otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnuté posudzovať z procesného hľadiska, t. j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavke žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie. Krajský súd s poukazom na judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 196/09) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [R 49/1993; (ďalej len „najvyšší súd“)] dospel k záveru, že okresný súd nesprávne uzavrel, že žalovaný zavinil zastavenie konania, keďže v konaní nebolo preukázané, že späťvzatie predmetnej žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa mal zachovať v zmysle predmetného žalobného návrhu, keďže zo strany žalovaného nedošlo k úhrade žalovanej sumy ani k uzavretiu mimosúdnej dohody o urovnaní sťažovateľkou uplatneného nároku, preto nie je preukázaná súvislosť medzi správaním žalovaného vo vzťahu k žalobnému návrhu. V okolnostiach daného prípadu treba vychádzať z toho, že sťažovateľka späťvzatím vzájomnej žaloby zavinila zastavenie konania, preto je povinná nahradiť žalovanému trovy konania.

5.1 Krajský súd zároveň konštatoval, že v danej veci z dôvodu späťvzatia vzájomnej žaloby sťažovateľkou nedošlo k hmotnoprávnemu posúdeniu ňou uplatňovaného nároku, pričom nebol žiaden dôvod vykonať dokazovanie vo veci samej. Keďže krajský súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, nie je dôvodná ani aplikácia § 257 CSP.

5.2 Druhým výrokom napadnutého uznesenia krajský súd priznal žalovanému proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Ani tu

neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie krajského súdu podľa § 257 CSP.

6. Sťažovateľka s poukazom na to, že v zmysle zásady *vigilantibus iura scripta sunt* si podaním vzájomnej žaloby chránila svoj nárok pred premlčaním, v ústavnej sťažnosti tvrdí, že závery napadnutého uznesenia krajského súdu sú zjavne nesprávne, neodôvodnené a arbitrárne a že výklad § 256 ods. 1 CSP a § 257 CSP krajským súdom je formalistický, majúci za následok zjavne nespravodlivé rozhodnutie. Sťažovateľka považuje za spravodlivé, aby žalovaný niesol následky spojené so svojím neúspechom v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 39 C 30/2017, ako aj následky v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 39 C 39/2018.

6.1 Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty napadnutým uznesením krajského súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty uznesením krajského súdu č. k. 31 Cob 56/2019-69 z 26. mája 2020 (body 5 až 5.2).

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

16. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že závery napadnutého uznesenia krajského súdu, že zavinila zastavenie konania, predmetom ktorého bolo zaplatenie sumy 32 036 851 € s príslušenstvom, a ako neúspešná strana sporu má protistrane zaplatiť náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania, sú zjavne nesprávne, neodôvodnené a arbitrárne, a že výklad § 256 ods. 1 CSP a § 257 CSP krajským súdom je formalistický, majúci za následok zjavne nespravodlivé rozhodnutie (bod 6).

17. V nadväznosti na obsah sťažnostných námietok považuje ústavný súd za prvoradé pripomenúť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a že svoju právomoc vykonáva mimo iné aj tým, že rozhoduje o ústavnej sťažnosti proti namietanému porušeniu základných práv a slobôd, ak o tejto ochrane nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy a § 122 zákona o ústavnom súde). Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného

súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Vychádzajúc aj z doktríny minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti orgánov verejnej moci (m. m. IV. ÚS 303/04, III. ÚS 770/2016), ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnych súčasti súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojevôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

19. Rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej povahy, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné právo (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

20. O takú situáciu však v prípade sťažovateľky nešlo.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

23. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

24. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

25. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

26. Ústavný súd už v minulosti judikoval, že základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu (m. m. II. ÚS 171/05). Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti všeobecných súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle

(arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07).

27. Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

28. Civilný sporový poriadok neobsahuje ustanovenie obdobné § 146 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, ktorý stratil účinnosť 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“), v zmysle ktorého v prípade zastavenia konania vo všeobecnosti platilo, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z tejto všeobecnej zásady existovali dve výnimky (§ 146 ods. 2 OSP), ktoré sa do ustanovenia § 256 ods. 1 CSP (citovaného v bode 22) premietli ako pravidlo. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa tak uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi oboma stranami sporu navzájom.

28.1 Keďže ustanovenie § 256 ods. 1 CSP je z obsahového hľadiska v podstate zhodné so skorším § 146 ods. 2 OSP, nemožno celkom vylúčiť ani aplikáciu predchádzajúcej judikatúry všeobecných súdov týkajúcu sa § 146 ods. 2 druhej vety OSP, v zmysle ktorej ak došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť nahradiť trovy zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne (m. m. II. ÚS 569/2017).

29. Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 CSP je súd povinný skúmať, či niektorá zo strán sporu zavinila, že konanie sa muselo zastaviť. Napríklad aj podľa uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7 M Cdo 4/2010 zo 14. septembra 2011 vnútorná pohnútka žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby nezbavuje žalobcu procesnej zodpovednosti na zastavení konania. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 146 ods. 2 OSP (teraz § 256 ods. 1 CSP, pozn.).

30. Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu nezistil, že by jeho závery o priznaní náhrady trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania protistrane sťažovateľky boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

31. Niet pochyb o tom, že na rozhodnutie všeobecného súdu o priznaní náhrady trov konania má zásadný vplyv pomer úspechu konkrétnej sporovej strany voči protistrane. V danom prípade, čo sa týka základu veci, bol v spore plne procesne úspešný žalovaný, pričom priznanie náhrady trov konania žalovanému ovplyvnilo späťvzatie vzájomnej žaloby sťažovateľkou, ku ktorému došlo skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie, resp. ešte pred doručením žaloby žalovanému, z ktorého strany k úhrade žalovanej sumy ani k uzavretiu mimosúdnej dohody o urovaní sťažovateľkou uplatneného nároku nedošlo. Krajský súd, vychádzajúc z dosiaľ relevantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 196/09) a najvyššieho súdu (R 49/1993), v napadnutom uznesení presvedčivo zodpovedal otázku, ktorá sporová strana a akým spôsobom zavinila zastavenie prvoinštančného konania, čo sa v konečnom dôsledku prejavilo v jeho rozhodnutí o náhrade trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania.

32. Krajský súd presvedčivo zodpovedal aj otázku, či v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré mu umožňujú vo výnimočnom prípade náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). Jeho záver o neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle a nevzbudzuje ani pochybnosti o spravodlivosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

33. Pokiaľ sťažovateľka považuje za spravodlivé, aby žalovaný niesol následky spojené so svojím neúspechom v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 39 C 30/2017, ako aj následky v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 39 C 39/2018, ústavný súd konštatuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08). Skutočnosť, že okresný súd v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam rozsudkom sp. zn. 39 C 30 2017 zo 14. septembra 2018 zaviazal [REDAKOVANÉ] (ako neúspešnú stranu sporu) zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania v plnom rozsahu, bola pre rozhodnutie okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 39 C 39/2018 irelevantná.

34. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nešlo o taký zásadný exces krajského súdu pri rozhodovaní o trovách prvoinštančného konania a odvolacieho konania, ktorý by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie signalizoval možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorého závery možno vnímať ako jedno z možných a ústavne akceptovateľných riešení uvedenej procesnej situácie pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Nad rámec uvedeného ústavný súd odkazuje na závery prijaté v jeho uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom sa zaoberal problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, pričom (okrem iného) dospel k záveru, že podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno podľa § 420 CSP považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

36. S ohľadom na dôvody ústavnej sťažnosti v danej veci (bod 6) sťažovateľka nepodaním dovolania podľa § 420 písm. f) CSP proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nevyčerpala právny prostriedok, ktorý jej priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. V takomto prípade prichádza do úvahy aj odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti (m. m. I. ÚS 300/2020, I. ÚS 352/2020, I. ÚS 369/2020).

III.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 47 charty napadnutým uznesením krajského súdu

37. V súvislosti s námietkou porušenia základného práva podľa čl. 47 charty ústavný súd uvádza, že tento článok je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 charty (podľa ktorého ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami) s prihliadnutím na vysvetlivky k charte a judikatúru Súdneho dvora Európskej únie. Ustanovenie čl. 47 charty normuje základné právo

na spravodlivý proces, no aplikovateľnosť charty je podmienená vykonávaním práva Európskej únie (porovnaj III. ÚS 141/2011, IV. ÚS 398/2013).

38. Podľa názoru ústavného súdu je aplikácia charty v posudzovanej veci vylúčená. V prípade členských štátov, teda aj Slovenskej republiky, je záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2020

predsedníčka senátu